

Nr 440

Av herr **Nihlfors**, om en riksdagens författningssamling.

I den normala lagstiftningsproceduren ingår flera olika moment. Riksdagsbehandlingen följes i slutskedet av en slags tillblivelse av utfärdandet, promulgationen, som på en gång innefattar en slutlig granskning och ett offentliggörande och som sker i konselj. Till tecken på att författningen passerat detta sista led förses den med statsöverhuvudets underskrift. Alla av Kungl. Maj:t sålunda promulgerade författningar publiceras i ett särskilt organ, Svensk författningssamling. Normalt är medborgarna icke skyldiga att efterkomma några föreskrifter, som skall utfärdas på detta sätt, förrän de utkommit av trycket i Svensk författningssamling.

Även riksdagen antager, om ock i blygsam skala, författningsbestämmelser för sin egen verksamhet som ej skall utfärdas av statsöverhuvudet. Vissa av dessa författningar är av icke ringa konstitutionell betydelse, såsom riksdagsstadgan och kamrarnas ordningsstadgor. Åtskilliga av dessa författningar normerar verksamheten vid riksdagens verk, t.ex. stadgan angående antalet riksdagens ombudsmän och deras ämbetsstitlar, instruktionen för ombudsmännen, bankoreglementet etc. Vidare kan nämnas reglementena för riksdagsbibliotek och för Nordiska rådets svenska delegation. Dessa i och för sig betydelsefulla författningar blir ej föremål för ett utfärdande i eljest vedertagen ordning. Några av dem men icke alla publiceras i efterhand i tryck, som riksdagen ger ut, eller i riksgäldskontorets och riksbankens upptryck av vissa författningar. Helt oegentligt utfärdar Kungl. Maj:t sedan gammalt instruktionerna för ombudsmännen och för riksdagens revisorer. De publiceras också i Svensk författningssamling. Så sker dock ej helt undantagslöst. En av riksdagen antagen ändring i revisorernas instruktion förblev under många år opromulgerad av Kungl. Maj:t.

Den som vill finna reda på texterna till dessa författningar är hänvisad till att slå upp vederbörande utskottsutlåtande och därefter kontrollera vad kamrarna beslutat i anledning av utskottets förslag, en omständlig procedur, som kräver tillgång till riksdagstryck.

Denna brist på ordning i riksdagens egen författningsgivande verksamhet rymmer illa med de stränga krav på publicering i Svensk författningssamling, som konstitutionsutskottet brukar uppställa i samband med dechargegranskningen, vad gäller av Kungl. Maj:t promulgerade författningar. En ändring bör snarast komma till stånd. När nu riksdagens organisation är under allmän översyn, synes även denna fråga böra få en lösning. Enklast torde detta kunna ske genom att i riksdagsstadgan införes en

bestämmelse om att riksdagens talmän skall utfärda författningar, som antagits av riksdagen och som gäller allena riksdagen och dess organ. Dessa bestämmelser i riksdagsstadgan borde också omfatta regler om en särskild riksdagens författningspublikation, vilken lämpligen kunde utgivas av ett blivande riksdagskansli. I denna författningssamling skulle upptagas alla de författningar som riksdagens talmän, enligt vad nyss sagts, utfärdar, liksom andra likartade författningar som beslutas av annat riksdagens organ, t.ex. den instruktion som bankoutsnittet utfärdar för delegerade för riksdagens verk, de bestämmelser som delegerade (eller den nya institution som kan komma att sättas i deras ställe) utfärdar rörande personal anställd vid riksdagens verk.

Förevarande fråga synes kunna utredas av konstitutionsutskottet i samråd med den organisationsutredning som nu överser riksdagens arbetsformer.

Under hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen ville i riksdagsstadgan införa regler om att riksdagens talmän skall utfärda av riksdagen antagna författningar angående riksdagen eller dess verk samt publicera dem i en riksdagens författningssamling, samt att riksdagen måtte föranstalta om utgivande av en sådan författningssamling för publikation av olika riksdagens författningar.

Stockholm den 26 januari 1966

Folke Nihlfors